

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5277/2019
16.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Милан Миљуш, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Богдан Пантелић, адвокат из ..., ради вршења родитељског права, одлучујући о ревизији тужиле-противтужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 508/19 од 19.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 16.01.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле-противтужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 508/19 од 19.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 368/2019 од 29.05.2019. године, исправљеном решењем истог суда П2 368/2019 од 22.07.2019. године, ставом првим изреке, заједничко дете парничних странака, малолетни ВВ, поверен је на самостално вршење родитељског права мајци, тужиле-противтуженој, са пребивалиштем на адреси мајке у Ставом другим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да на име свог дела доприноса за издржавање малолетног детета плаћа месечно новчани износ од 12.000.00 динара почев од 09.03.2019. године као дана подношења тужбе па убудуће, док за то постоје законски услови и то сваког 01. до 10. у месецу за текући месец, а у случају доцње са законском затезном каматом почев од 11.у месецу па до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да ће се одржавање личних контаката између туженог оца и малолетног сина вршити сваке среде и петка у трајању од три сата и сваке друге недеље у трајању од три сата, све од 15,00 до 18,00 часова, према претходном договору родитеља, када би отац долазио по малолетно дете на адресу мајке или на адресу вртића и дете враћао по истеку времена на адресу мајке. Ставом четвртим изреке одбијен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца. Ставом петим изрке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 508/19 од 19.09.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба туженог-противтужиоца, па је првостепена пресуда потврђена у делу којим је тужени-противтужилац обавезан да за издржавање малолетног ВВ плаћа досуђени износ од 10.000,00 динара месечно почев од дана подношења тужбе па док за то постоје законски разлози, док је у преосталом делу за досуђени износ од 2.000,00 динара месечно на име обавезе туженог за издржавање малолетног детета, пресуда преиначена тако што се за овај износ тужбени захтев тужиље-противтужене одбија као неоснован, као и у делу одлуке о одржавању личних односа туженог-противтужиоца са малолетним ВВ тако што ће се лични односи одвијати поред већ одређеног начина из првостепене пресуде и сваке недеље у периоду од 15,00 до 18,00 часова. Ставом другим изреке, жалба туженог-противтужиоца у преосталом делу је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у делу одлуке о противтужбеном захтеву потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену и то у преиначујућем делу става првог изреке, ревизију је благовремено, преко пуномоћника, изјавила тужиља-противтужена због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 408 у вези члана 403. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-Ус, 74/13-Ус, 55/14 и 87/18...ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље-противтужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Није основан навод ревидента да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, будући да је другостепени суд у жалбеном поступку правилно применио одредбе Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, у ванбрачној заједници парничних странака дана ...2018. године рођено је заједничко малолетно дете, ВВ. До прекида ванбрачне заједнице је дошло тако што је тужени отишао у ..., док је тужиља са малолетним дететом нако неког времена прешла да живи у стану у ... са својом мајком. Тужиља је запослена као ... у ..., где остварује месечну зараду у износу од 48.000,00 динара. Тужени, док је боравио у ..., подигао је кредит који је месечно плаћао у износу од 760 евра и закупио је стан за који је месечно плаћао 500 евра, с тим што се сада налази у ... и живи у стамбеном простору који је раније користио са тужиљом и малолетним дететом, а који се налази у кући у којој живе у посебним стамбеним јединицама и његова мајка и сестра. Тужени обавља послове транспорта робе и ради као мајстор, на који начин месечно остварује приходе у распону од 20.000,00 до 30.000,00 динара. Према налазу и мишљењу Центра за социјални рад у ..., оба родитеља су адекватна у својој

родитељској улози, подобна су и функционална и склона да на адекватан начин одговоре потребама детета, те поседују задовољавајуће ресурсе личности за бригу о малолетном детету, с тим да је у најбољем интересу детета да буде поверено мајци на самостално вршење родитељског права, а да се лични контакти малолетног детета и оца одржавају сваке среде и петка у трајању од три сата, а сваке друге недеље у трајању од три сата, а у терминима према претходном договору родитеља, када би отац долазио по малолетно дете на адресу мајке или на адресу вртића и дете враћао по истеку времена на адресу мајке. У налазу је такође наведено да су оба родитеља навела да су у позитивним помацама у родитељској комуникацији и функционалним договорима око модела виђања оца и детета, али да сматрају да ће им прецизирани модел виђања олакшати функционисање и планирање активности. Тужени-противтужилац је до доношења првостепене пресуде контакте са дететом одржавао у договору са тужиљом-противтуженом и то углавном средом, петком и недељом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је проценио да су месечне потребе малолетног детета парничних странака 26.000,00 динара, због чега је туженог-противтужиоца обавезао да на име доприноса за његово издржавање плаћа месечно износ од 12.000,00 динара почев од подношења тужбе па убудуће, а начин одржавања личних контаката између њега и детета је одредио сагласно предлогу Центра за социјални рад и то сваке среде и петка у трајању од три сата и сваке друге недеље у трајању од три сата и то од 15,00 до 18,00 часова.

Другостепени суд је одлучујући о жалби туженог-противтужиоца, закључио да је првостепена пресуда делимично заснована на погрешној примени материјалног права у делу којим је одлучено о висини доприноса туженог-противтужиоца за издржавање малолетног детета и у делу којим је одређен начин одржавања личних контаката између њега као оца и малолетног детета. Наиме, приликом одлучивања о висини доприноса за издржавање малолетног детета, другостепени суд је имајући у виду чињенице утврђене од стране првостепеног суда, а нарочито узраст малолетног детета, нашао да су потребе малолетног детета на месечном нивоу 23.000,00 динара, те да према могућностима туженог-противтужиоца као дужника издржавања његова обавеза по овом основу може износити 10.000,00 динара месечно, због чега је делимично преиначио првостепену пресуду одбивши тужбени захтев тужиље-противтужене да се тужени-противтужилац обавезе да на име доприноса за издржавање малолетног детета плаћа преко 10.000,00 динара још износ од 2.000,00 динара месечно. Такође, делимично је преиначена и одлука о начину одржавања личних односа између туженог као оца и малолетног детета на начин што је поред модела регулисаног првостепеном пресудом туженом као оцу омогућено да се са малолетним дететом виђа сваке недеље у периоду од 15,00 до 18,00 часова.

По налажењу Врховног касационог суда, другостепени суд је правилном применом одредаба чланова 154, 160.-162, 61. и 266. Породичног закона РС, делимично преиначио првостепену пресуду и одлучио као у изреци.

Нису основани наводи ревизије тужиље-противтужене да је другостепени суд погрешно применио материјално право и неправилно утврдио висину обавезе у издржавању малолетног детета. Ово стога што је висина доприноса дужника у издржавању малолетног детета одређена у односу на процењене потребе малолетног детета од стране другостепеног суда имајући у виду његов узраст и чињеницу да се ради о здравом детету, а сходно могућностима туженог као дужника издржавања. Ревизијски суд није узео у обзир доказе које је уз ревизију приложила тужилја, будући да се ради о писменим доказима који датирају пре датума доношења другостепене пресуде, те је она имала прилику да их приложи другостепеном суду уз жалбу коју је изјавила. Уколико су се околности од којих зависи одлука о дечијем издржавању битно промениле од времена првостепеног пресуђења, тужилја свакако има могућност покретања новог судског поступка ради измене те одлуке.

Без утицаја на другачију одлуку су и наводи ревидента да је другостепени суд супротно налазу и мишљењу надлежног органа старатељства проширио начин одржавања личних контаката између туженог-противутужиоца као оца и малолетног детета, будући да су нижестепени судови утврдили да је тужени и пре доношења првостепене пресуде, а по договору са тужиљом као мајком детета, дете најчешће виђао сваке среде, петка и недеље, те да не постоји ниједан оправдани разлог због чега се такав модел не би и убудуће одвијао између њих.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу овлашћења из члана 414. ЗПП.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић